

REFERATEN.

Stofwisseling van het ijzer. — Het ijzer heeft in het organisme een zeer groote beteekenis en moet met het voedsel in voldoende hoeveelheid worden opgenomen. De „voldoende” hoeveelheid vertoont zeker groote individueele verschillen en men heeft dikwijls aan de milt een voorname rol in de stofwisseling van het ijzer toegeschreven. De school van L. ASHER te Bern meende gevonden te hebben, dat na wegnemen van dit orgaan het verlies aan ijzer stijgt, en er zou bij onvoldoende werking der milt dus meer dan anders ijzer met het voedsel moeten worden opgenomen. Intusschen heeft J. IRGER (Berlijn, *Biochemische Zeitschrift*, dl. 169, 1926, bldz. 417) dezen invloed der milt bij een paar honden nog eens onderzocht. Bij een paar honden werden vóór en na wegnemen van genoemd orgaan bestudeerd het verlies aan ijzer langs den darm, door de nieren en werd ook met behulp van een galfistel het ijzergehalte der gal onderzocht evenals dat van het bloed. Hij komt nu tot deze uitkomsten, dat wegnemen der milt geen duidelijken invloed heeft op het ijzergehalte van het bloed of de gal. Wat de gal betreft, was bij het eene proefdier na de operatie het ijzer-gehalte hooger, bij het andere lager dan te voren. Het ijzer-verlies met de urine veranderde evenmin in bepaalde richting en langs den darm nam het zelfs na wegnemen der milt af. IRGER kan dan ook niet met de meening van ASCHER meegaan. Het blijft intusschen zeker zaak, het voedsel niet te arm aan ijzer te kiezen, omdat te weinig ijzer tot anaemie en verdere stoornissen leidt. Het is zeker, dat ook „anorganisch” ijzer kan worden gebruikt voor de vorming der roode bloedkleurstof en ook wel zeer waarschijnlijk, dat het ook overigens in de behoeften van het organisme kan voorzien. Men kan dus zoo noodig ook ijzerzouten toedienen. E. B. FORBES en R. W. SWIFT hebben van verschillende vleeschwaren het ijzergehalte onderzocht (*The Journal of biological Chemistry*, dl. 67, 1926, bldz. 517). Om alle verontreiniging met ijzer door messen enz. te voorkomen, werd voor dit doel een bijzondere vleeschmolen met messen van een bijzonder hard phosphorus-brons vervaardigd. Het weefsel werd, onder allerlei voorzorgen, verascht, de asch met zoutzuur opgelost en het ijzergehalte door titratie met permanganaat vastgesteld. In de verschillende vleeschwaren wisselt het gehalte tusschen 0.0013 en 0.0444 pCt. ijzer. Het armst is spek, verder ham. Ook lamsvleesch is arm, 0.0016 pCt. ijzer. Het rijkst zijn milt, nier, lever en bloed. SHERMAN schat het ijzergehalte in deze voedingsmiddelen op 15 mgr. ijzer per 100 gr. eiwit, de schrijvers vinden nu per 100 gr. eiwit van 6.6 (ham) tot 247.5 mgr. (bloed) ijzer; bij de gewone vleeschsoorten vinden zij waarden van 10 tot 12 mgr. ijzer per 100 gr. eiwit en in percenten omstreeks 0.0025 pCt..

RINGER.

Isohaemagglutinatie en elect olyten. — P. RONA en H. A. KREBS hebben hierover een onderzoek verricht (*Biochemische Zeitschrift*, dl. 169, 1926, bldz. 266). Zij nemen op de thans gebruikelijke wijze aan, dat bij de isohaemagglutinatie twee „agglutina-